

Σκέφτομαι - αγαπώ - προσεύχομαι (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η ανάγκη του ανθρώπου να τον αγαπούν και να νοιάζονται γι' αυτόν, φαίνεται και από την παράκληση - προτροπή: “να με σκέφτεσαι”. Είναι οδυνηρό να αισθάνεται ότι είναι, για τους άλλους, ανύπαρκτος, και μάλιστα απ' αυτούς που περιμένει συμπαράσταση.

Όμως, καμία σκέψη από τον άλλο δεν μπορεί να βοηθήσει ουσιαστικά κανένα. Κανένας συλλογισμός, όσο θετικός και να είναι, δεν επηρεάζει αν δεν ενεργοποιηθεί. Η ενεργοποίηση, βέβαια, γίνεται υλική, ψυχολογική ή πνευματική συμπαράσταση, ανάλογα με το τι χρειάζεται και τι δυνατότητες έχουμε. Η ενεργοποίηση αυτή εκφράζει την ουσιαστική μας αγάπη για τον άλλο που είναι εμπερίστατος και μας απλώνει το χέρι με το λόγο ή τη σιωπή του.

Υπάρχει και περίπτωση να θέλουμε βοηθήσουμε, αλλά ν' αδυνατούμε, ένεκα απόστασης ή της φύσης του προβλήματος, ή ακόμα, και της άρνησης του αποδέκτη. Κάποιος που δεν πιστεύει στην ύπαρξη και αγάπη του Θεού, ασφαλώς οδηγείται σε αδιέξοδο, αφού τίποτα άλλο δεν μπορεί να κάνει.

Για τον πιστό άνθρωπο δεν υπάρχουν αδιέξοδα. Γιατί υπάρχει ο Ιησούς Χριστός που νίκησε το θάνατο κι άρα τίποτα δεν μπορεί να μπει εμπόδιο για οποιοδήποτε πρόβλημα. Στηριγμένος, λοιπόν, στον κύριο της ζωής και του θανάτου, προσεύχεται για το συγκεκριμένο πρόσωπο με τα όποια προβλήματά του.

Η προσευχή που γίνεται «με πόνο και αγάπη» (άγιος Παΐσιος) γίνεται δύναμη που γκρεμίζει κάθε εμπόδιο και τοίχο που ορθώνεται στην πορεία. Μια προσευχή που έχει ως βάση την εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού, που ξέρει καλύτερα από μας για το κάθε παιδί του, γίνεται με θάρρος αλλά όχι με θράσος κι αφήνεται στο θέλημα του ουράνιου Πατέρα.

Έτσι, η πραγματική αγάπη δεν είναι μόνο ψυχολογική ή συναισθηματική συμπόρευση με το αγαπώμενο πρόσωπο, αλλά και προσευχητική. Προσευχόμενος τον αγκαλιάζω με την ύπαρξή μου, τον αναφέρω (φέρω προς τα άνω, το Θεό) και άρα Εκείνος κάνει αυτό που εγώ δεν μπορώ να κάνω γι' αυτόν.

Αν κανένα επίτευγμα δεν επιτυγχάνεται χωρίς προσπάθεια, είναι προφανές ότι η προσευχή για τον άλλο, ως έκφραση αγάπης, θέλει άσκηση, επιμονή και υπομονή.

Κι αν κανένα “Κύριε ελέησον” δεν πάει χαμένο, κατά τους Αγιορείτες, είναι έκδηλο ότι κάποια μέρα, αργά ή σύντομα, η προσευχητική μας αγάπη θα έχει αποτέλεσμα. Είναι τότε που η καρδιά θα γεμίσει χαρά και συγχρόνως ένα δυνατό “ευχαριστώ” στο Θεό των δυνάμεων και της αγάπης, που συμπορεύεται, μας σκέφτεται, μας αγαπά.

isagiastriados.com